

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 132 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret 1. april 1970-31. marts 1971.

(Foregående del af første behandling findes i tidenden sp. 1997).

Forhandlingen genoptoges.

Finansministeren (Poul Møller): Det er klart, at den behandling, finanslovsforslaget fik i går, måtte være stærkt præget af den redegørelse, som økonomiministerens gav dagen før finanslovsforslagets første behandling. Der er jo den sammenhæng mellem denne redegørelse og selve finanslovsforslaget og budgetoverslagene, at redegørelsen viser, hvilken politik regeringen skitserer og ønsker fremlagt for det høje ting, for at vi kan komme bort fra de store kasseoverskud som et nødvendigt værn mod betalingsbalanceunderskuddet.

Desværre viste debatten ikke i går, at der er nogen enstemmig tilslutning til de store kasseoverskud; regeringen blev endda stærkt kritiseret for, at man havde et sådant kasseoverskud. Derfor tror jeg, det er rigtigt, at de foranstaltninger, vi nu har foreslået og vil forelægge i den kommende tid i overensstemmelse med redegørelsen, virkelig grundigt overvejes af alle partier i det udvalg, der er nedsat, for at man kan se, om man kan finde en økonomisk politik, som kan beskytte vor betalingsbalance uden at kræve den stærke overbeskatning, som tilfældet er i øjeblikket.

Den ærede socialdemokratiske ordfører, hr. Lysholt Hansen, var meget stærkt inde på problemet om den store skat, de stigende skatter og betalingsbalanceunderskuddet, og han stillede mig et direkte spørgsmål om, hvor meget vi regnede

med at betalingsbalanceunderskuddet ville falde, når vi fik det budgetterede kasseoverskud. Det er det, jeg vil kalde et godt spørgsmål. Det er desværre ikke så let at besvare. Tit må man ønske, at vi havde en computerudvikling og havde råd til at anskaffe et computeranlæg, der kunne fortælle os svaret ganske præcist; når man tager et kasseoverskud af den og den størrelse, får man et betalingsbalanceunderskud af den og den størrelse. Det ville være rart, om elektronhjernen kunne hjælpe os med det. Det ville lette den økonomiske politik meget i fremtiden. Men vi har det altså ikke, og vi kan vel ikke engang antyde nogen løsning, fordi der jo er en række forudsætninger for den økonomiske udvikling i 1970, som vi ikke kender. Afsætningsmulighederne for vor eksport er jo ikke ganske kendt, vi kan få konjunkturtilbageslag, og vi kan blive ramt på mange andre måder. Vi kan bare sige så meget, at i år, hvor vi får et kasseoverskud på godt 650 mill. kr., får vi alligevel et øget betalingsbalanceunderskud, og det kunne jo tyde på, at 650 mill. kr. ikke er nok til at bremse det inflationspres, vi lever under, men at vi må op på et større overskud på statsfinanserne. Og det er det, vi foreslår i forbindelse med økonomiministerens redegørelse: at nå frem til andre metoder, hvorved vi kan beskytte vor betalingsbalance.

Hr. Lysholt Hansen sagde, at dette finanslovsforslag var et nyt og hårdt slag mod skatteborgerne. Men det er jo ikke noget nyt slag. Dette slag blev jo udkæmpet i foråret, da man fastlagde udskrivningsprocenten og gennemførte de nye indirekte afgifter, vægtafgifter osv. Det er for så vidt et gammelt slagsmål, man tager fat på igen, men derfor kan det alligevel være forfriskende at få det en gang til. Jeg siger det blot, for at befolkningen ikke skal tro, at nu rammes de af nye slag. Den buket, der er bundet ved finanslovsforslaget og økonomiministerens redegørelse, er i det hele taget ikke særlig typisk, den er ikke det, vi er vant til, for det er jo ikke nye skatter og afgifter.

Der er ingen nye skatter og afgifter i dette finanslovsforslag, ikke andre end dem, folketinget har vedtaget i foråret, og der er ikke i økonomiministerens redegørelse forslag om nye skatter og afgifter, så de værste